Ч. 43. Субота 7 марта (23 лютого) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З австрийскої делеґациї. — До ситуациї. — Балканьскі зелїзниці.

Войскова комісия австрийскої делеґациї, сконстатувавши згідність ухвал обох делеґаций в справі звичайних і надзвичайних видатків на войско і маринарку, радила над угорским нунциюм в справі внесеня Лятура-Шрафля. Референт запропонував, аби обі делеґациї відбули спільне засідане в тій справі, полишаючи комісиї дотацию про становище, яке она займе при нагоді третого читаня. У відповіди на ріжні питаня заявив п. міністер справ заграничних бар. Еренталь, що спільне правительство стоїть непохитно на тім становищи, що делеґациї повинні збирати ся правильно кождої весни. П. міністер війни ґен. Шенайх впевнював знов, що він ужие цілої енерґії на те, щоби довести до порішеня внесеня Лятура-Шрафля і без лученя єго з иншими войсковими питанями. Кредит на ту загально признану справу повинен бути обнятий буджетом, який предложить ся делеґациям з кінцем мая. — На інтерпеляцию дел. Шрафля заявляють оба пп. міністри, що они готові повторити свої заяви також і на повнім засїданю делеґациї.

На сім наради комісиї перервано, бо оба міністри не дали рішучої відповіди в обох сумнївних питанях, тілько заявили свою добру волю. Зараз по тім відбуло ся в сальоні президента делеґациї Фукса приватна конференция делеґатів, на якій обговорювано ситуацию, витворену відмовною відповідию Угорщини на внесенє в справі поліпшеня офіцирскої ґажі й платні. Повне засїданє австрийскої делеґациї тревало дуже коротко. По інтерпеляциї дел. Шумаєра в справі лютого знущаня одного капраля над рядовим та по відповіди мін. Шенайха в тій справі заявив заступник предсїдателя войскової комісиї дел. ґр. Мервельд, що комісия своїх нарад над ухвалою угорскої делеґациї ще не покінчила. Через те наради пленарні детеґациї перервано, при чім предсїдатель заявив, що про реченець слідуючого засїданя повідомить ся делеґатів письменно. По пленарнім засїданю делеґациї радила войскова комісия австрийскої делеґациї дальше над renuntium, яке має ся вислати до угорскої делеґациї. Міністер війни Шенайх підніс, що і він обстає за тим, аби підвисшенє ґаж офіцирів і жовнірскої платні обовязувало вже від 1 січня 1908. Коли він сего не заявив виразно перед полуднем, то стало ся то без лихого наміру. Заяву сю готов він повторити також в угорскій делеґациї, як се порішить комісия. Дел ґр. Штірк промовляв против спільного засїданя обох делеґаций і вніс резолюцию, аби угорского renuntium як суперечного з ухвалою австрийскої делеґациї ве принимано до відомости а піддержати вповні свою ухвалу в справі внесеня Лятура Шрафля та взивати правительство, аби оно з початком мая скликало делеґацийну сесию і предложило їй такий спільний буджет, щоби він обнимав підвисшенє офіцирских ґаж в границях ordinarium войска і маринарки з правосильностию під 1 січня 1908.

По промовах дел. Козловского, Екснера Штірка забрав голос і президент міністрів бар Бек, звертаючи увагу делеґатів на те, щоби они не полишили буджету неполагодженим дефінїтивно. Заступленє буджету провізориєю викликало би небезпечність стану ex lex, що рішучо треба закинути. Впрочім дорога вказана ґр. Штірком згоджує ся з тим, що говорив бар. Бек на довірочній нараді делеґатів у дра Фукса. Доси не було між обома правительствами ніяких переговорів в справі управильненя войскової справи. Президент міністрів вже обнимаючи свій уряд впевнив, що не видасть ся ніякого зарядженя в спільних справах, яке було би шкідливе для інтересів Австриї. Бесідник впевнює, що він тямить про сей обовя-

3)

Новочасні розбишаки морскі.

(З німецкого — Генриха Біндера.)

(Дальше).

Як же нам било ся серце, коли ми поволи зближали ся до міста! Чи мало на конець прийти так довго ожидане освободженє від всїх тих мук? Ми якось аж не могли погодити ся з тою гадкою.

Ми через день в двоє більше трудили ся як звичайно, бо хотїли наше внутрішне зворушенє покрити збільшеною роботою.

Капітанови ніби захотїло ся бавити ся з нами. Він їхав дуже великими закрутасами і як найповолійше до міста. При тих маневрах черти єго лиця були заєдно усьміхнені, мов би тїшив ся з того, що робить нам на збитки.

Ми були віддалені від берега може ще кілька морских миль, коли він казав спустити якор.

Відтак зачав знов давати сиґнали і знов виплив пароплав до нас на рейд. Він привіз все, чого було потреба, а по полудни від'їхав знову. Ми позістали ще кілька годин на місци, аж доки не змеркло ся. Коли настала ніч і коли сьвітло місяця облило широкими срібними смугами темну воду, казав він витягнути якор і ми поплили знов на широке море, на нові муки, біднїйші о одну велику надію.

Коли ми другий раз приплили до Крістфільд, мали ми більше надії. Ми підплили близше до побережа, а наш старий поплив зараз одною однїсенькою лодкою, яку ми мали, на беріг. Оба мурини лишили ся. Коли ми виставили голову крізь глипку, побачили ми вже їх обох з револьверами на становищи, щоби, борони Боже, котрогось з нас не скортїло вийли на поклад.

Але нині треба було конче щось зробити! Така нагода не так легко насунулась би знову.

Ми були так близько берега, що була би просто глупота, як би ми бодай не спробовали ратувати ся.

Так сиділи ми в зворушенім настрою в долїшній каюті та радили сяк і так. Ми укладали тисячі плянів і знов їх відтак відкидали.

Вечером вернув капітан знов на корабель.

Настала ніч а тоді ми постановили в настрою, який рівнав ся розпуці, ось як зробити. Джек Бляквель, той Ірляндець, і я хотїли попробовати спустити лодку на воду а відтак підплисти тихцем під вікна тої комірчини, де ми ночували. Тамті другі мали відтак скочити у воду а ми би їх витягнули і забрали до лодки.

Ми знали то дуже добре, що тут розходить ся о житє і смерть. Але нехай дїє ся що хоче а ми були на все готові.

Минула була північ.

Ми оба, Ірляндець і я, обвязали собі чоботи старими шматами і пішли нишком аж на сам задний конець корабля, де висїла витягнена лодка.

Ніч була така темна, що хоч очи виколи а студений дощ бив нам в лице. Здалека блимали сьвітла в Крістфільд та додавали нам до нашого дїла відваги і надії.

Дійшовши щасливо аж до лодки, хотїли ми напомацки переконати ся, в який спосіб она привязана. Наконець домацали ся ми тих линв, якими она була привязана, і так тихенько та осторожно, щоби не наробити ні найменшого шелесту, відвязали ми їх. Аж ось мусїли ми переконати ся, що лодка мимо того була ще привязана. Тихенько як кіт поліз Ірляндець в гору, щоби подивити ся. Лодка була привязана ще двома ланцухами а они для безпечности були зчіплені тяжкими колодками.

Що тут вдіяти? Чи мали ми тепер, коли вже так близько були до цїли, вертати з нічим до нашої комірчини?

Ні, ми мусїли спустити лодку серед всяких обставин.

Ми влїзли тепер оба ще раз до лодки, щоби побачити, чи нема ще якогось виходу, щоби видобути ся на свободу. Чи то длятого, що ми серед великої темноти потрутили ланцух, чи може він умисно був так якось заложений — досить що він з голосним бренькотом впав на поклад та наробив сильного лоскоту.

Ми зі страху аж задеревіли, і заким ще могли опамятати ся, був вже старий і оба мурини на місци. В одній хвили звалили нас на землю і звязали. Удари посипали ся градом на нас. Відтак замкнули нас в тім місци, де ми сиділи з самого початку.

Оттут лежали ми в невідраднім станї.

Ірляндець стратив був всю відвагу і плакав як мала дитина.

зок свого кабінету і ручить за єго виконанє. Дел. Шрафль вніс, щоби у відповіди на угорске nuntium заявити ся за відбутєм спільного засіданя обох делеґаций і візвати президию до до голосованя. Внесенє п. Шрафля відкинено 6 голосами против 5, а він зголосив єго як внесенє меншости. Внесенє ґр. Штірка принято 6 голосами против 5 і вибрано субкомітет, зложений з дел. Станка, Козловского і ґр. Штірка, який має точно зредаґувати текст резолюциї ґр. Штірка. Про реченець слідуючого засіданя повідомить предсідатель членів письменно.

Президент угорскої делеґациї Барабаш заявив перед дневникарями, що угорска делеґация поступила зовсім відповідно супротив внесеня Лятур-Шрафля. Президент перед Цісарем заявив отверто, що о підвисшеню офіцирскої платні на р. 1908 не може бути бесіди, позаяк то жаданє не єсть обняте буджетом міністерства війни. Дальше сказав Барабаш, що жертвою того спору обох делеґаций може легко упасти міністер війни. Австрийска делеґация зробить в кождім случаю добре, коли не буде дразнити Мадярів, бо ще питанє, чи Мадяри згодять ся на підвисшенє платні і в р. 1909.

Президент австрийскої делеґациї др. Фукс конферував вчера з міністром війни. Конференция дотикала передвчерашних подій в комісиї войсковій і становища делеґациї в слідуючім тиждни.

Президия німецко-народного сторонництва скликує на нинї вечер засіданє. Др. Кіярі здасть справозданє з загального положеня політичного і буде реферувати о справі язиковій і справах народних при буджеті міністерства рільництва.

З німецких кругів доносять, що правительство незабаром внесе проект язикового закона. Однако той проект не буде ще остаточно викінчений, бо правительство хоче, аби сторонництва займили насамперед становище супротив проекту.

На обіжник розісланий петербурским правительством до єго заграничних представителів в справі балканьских зелїзниць, поданий нами оногди, відповів італїяньский міністер заграничних справ Тіттоні заявою, що італїяньске правительство вповні годить ся на погляди того обіжника. Тіттоні — як доносить аґентия Стефаніого — телеґрафував до італїяньского амбасадора в Константинополи з порученєм підпирати концесию, о яку старає ся Сербія на будову зелїзниці від Дунаю до Адрийского моря. Австрийско-угорский амбасадор в Римі заявив міністрови Тіттоніому, що австро-угорске правительство не підносить нїяких закидів против згаданої зелїзниці. „Русское Слово“ довідує ся, що в Парижи вже утворив ся навіть синдикат капіталїстів для сфінансованя зелїзниці Дунай-Адрія. Єї будова мала би розпочати ся рівночасно з будовою шляху новобазарского.

„Fremdenblatt“ обговорює в передній статї промову державного секретаря Ґрея, виголошену про Македонію в анґлїйскій палаті громад, та стверджує з вдоволенєм, що анґлїйске правительство бажає собі удержаня европейского концерту в балканьскім питаню. До того ж „Frblt.“ впевнює, що реформи в Македонії будуть переведені зі всею рішучостию. Звязи між Новобазарскою зелїзницею а дальшим розвитком судівництва в Македонії нема зовсім. Єї видумали ті, хто бажав фальшиво представити весь австро угорский проект зелїзничий.

Рано вивели нас знов на поклад.

Нас було потреба до витяганя якоря. По сій роботі мусїли ми знову брати ся до нашого звичайного занятя. Корабель поплив знов на широке море. О тім, що стало ся, не згадувано анї словом, лиш наші порциї ставали з кождим днем менші. До того ще накидувано нам більше роботи як звичайно а чорні подвоїли свою бачність.

Різдво вже було минуло. Розуміє ся, що ми були на широкім мори і нїчо не нагадувало нам сего красного сьвята.

Та й новий рік минув а так само й половина січня, коли одного дня „Санта Фе“ станула знову недалеко перед Крістфільдом.

Було то вечером. Чорні хмари сунули ся по небі. Вітрила і линви відбивали ся мов би якісь марева від чорного неба.

Ми чотири товариші недолї перебули тяжкий день. Ми були заєдно на покладї, не попоївши нічого теплого. Одїж на нас була зовсім перемокла а від студени ми аж дрожали і дзвонили раз враз зубами. Посїдані руки пекли і болїли. Ми були раді, коли нам вільно було піти до комірчини, де були наші кої.

Тут сиділи ми довкола малої печи. Ми затопили в нїй тою дрібкою вугля, яке нам дали та засумовані і знеохочені дивили ся на слабий огник. Поважні і мовчаливі, завтомлені до балаканя, дивили ся ми стовпом перед себе. Лиш Ірляндець вицідив від часу до часу крізь зуби якийсь тихий проклін.

Нараз хтось луснув нашою глипкою.

Ми схопили ся, мусїло стати ся щось незвичайного. Ще підслухуючи зачули ми, як в горі нашу глипку, котра була заразом і однїським нашим виходом, замикали і заклиновували.

Вже гадали ми, що заносить ся на якесь нове злодійство, коли Ірляндець, що тимчасом виглянув крізь вікно, сказав нам, що капітан і оба мурини спустили лодку на воду. І дійстно старий поїхав на беріг а з ним оба мурини. Они були вже й відплили а ми тепер вже знали, длячого нас замкнено.

Ми мусїли на всякий случай сє положенє використати — для нас значило: тепер або нїколи! То зміркував зараз кождий з нас.

Але як ми й не розважували та не роздумували — нам оставала ся лиш одна дорога: плисти до берега.

З мене й Ірляндця були добрі пливаки, яко такі гадали ми, що мимо студени допливемо до берега. Ми хотїли відтак пошукати якоїсь лодки і забрати полишених товаришів недолї.

Кілька разів пробовали ми отворити нашу глипку, але надармо. Як ми й не тормосили нею та не гримали, не помагало нічого а знаряду, щоби розлупити віконницю глипки, не мали ми нїякого під рукою.

Так отже лишала ся нам дорога лиш крізь кругле вікно кой. Ми мусїли пробовати перелїзти крізь него а відтак коміть головою кинутись у воду.

Ми подали собі ще раз руки а відтак пустились в тяжку дорогу.

Я хотів яко перший спробовати. Тамті другі помагали як могли і так виліз я щасливо крізь вузкий отвір.

Вслїд за мною пішов Ірляндець і спокійно та безпечно плили ми до далеких сьвітел.

Сьвітла підходили щораз близше і близше.

Одушевлені новою відвагою не чули ми, як нам костенїли руки й ноги в студеній як лїд водї. Але надія додавала нам сили і нам здавало ся, що доплинемо до берега.

Нараз чую — хтось тихо кличе на поміч. Що стало ся. То був Джек Бляквель, що кликав на поміч. Я відозвав ся до него та й дістав зараз відповідь. Він не міг плисти дальше.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 6-го марта 1908

— Пращанє уступаючого і повитанє новоіменованого Віцепрезидента кравої Ради шкільної. Вчера відбуло ся торжественнє пращанє переходячого в сталий стан спочинку Віцепрезидента краєв. Ради шкільної дра Плажека і повитанє дра Іґнатия Дембовского в характері управителя нашої найвисшої кравої власти шкільної. В пращаню взглядно в повитаню взяли участь повна краєва Рада шкільна, ґремїюм урядників краєвої Ради шкільної, окружні інспектори з цїлого краю, директори шкіл середних у Львові і учительство округа львівского.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер справедливости іменував ад'юнктами авскультантів Ів. Юркевича для Турки; Ів. Руксера для Нижанкович і дра Маєра Кальмуса для Калуша і переніс ад'юнктів судових: Вол. Жеґестовского і Мир. Янкевича з Турки до Перемишля та Вячесл. Романовского з Нижанкович до Мостиск.

— Дирекция учит. семінариї в Самборі подає до відомости, що екстерністи і екстерністки маючі намір складати в сїм роцї шкільнім іспит зрілости, повинні вносити подання заосмотрені в приписані документи, до Дирекциї до дня 30 марта с. р. Подання спізнені хоч би лиш о один день не будуть увзглядненї.

— Повінь. Із Сянока доносять: Сян від вітрка заєдно прибуває під Сяноком, а повінь загрожує долїшній части міста. Оногди о півночи треба було на т. зв. „Оболоню“ дельожувати людий зі всїх домів. Дня 4 с. м. сперла ся крига під Треньчою 2 кільом. за Сяноком, а в наслїдок того лїд і вода бухали дверми і вікнами майже до 50 домів. З людий нїхто не згинув. Оногди по полудни прибула окремим поїздом компанія піонїрів з Перемишля, котрі заняли ся передовсїм ратованєм людий сидячих від ночи на подах домів. Лиш до двох домів не можна було дістати ся в наслїдок того, що коло них сперла ся величезна маса леду, і в наслїдок наставшої ночи. Однак людем, що там були, не грозить небезпечність. Бездомних примістили у себе знакомі, а многі родини мешкають в готелях.

— Дрібні вісти. Руский народний театр загостить на май до Черновець і буде грати в міскім театрі, на що маґістрат згодив ся. — Вибори до повітової ради в Тернополи з громад сїльских відбудуть ся дня 5 мая, з громад міских дня 7 мая, з торговельної ґрупи 14 мая, а з більшої посїлости 15 мая. — Др. Зенон Ленко, їдучи вчера дорожкою з ул. Театиньскої до головного шпиталю, згубив по дорозї шкіряну торбу з хірурґічними приладами вартости 100 К. — Давид Ґотліб згубив вчера в ринку побіч свого склепу 90 К. — Справа загадочного трупа челядника столярского Кароля Цїсляка вже вияснила ся. Поліция ствердила, що Цїсляк ідучи в підпитім станї до виходку, який знаходив ся побіч отвертої пивниці, скотив ся по стрімких сходах і забив ся на смерть.— 14-лїтна Мария Маверівна, вийшовши ще перед 4 днями з дому своїх родичів при ул. Пясгів ч. 11, щезла без слїду. — Поліция арештувала якусь молоду, хорошу панну, котра прийшовши до маґазину Павловского, а відтак до торговлї Рідля, представила ся за „панну служницю“ у ґр. Мйончиньского і казала собі дати для своїх паньства всїляких товарів, жадаючи, щоби товари відставлено до дому, де за них заплатять. Купцї дали товари, але були на стілько осторожні, що поробили відповідні кроки, щоби товари не пропали. — В маґазинах товарових на головнім двірци відбуде ся дня 10 с. м. лїцитация 2 шовкових східних диванів.

— Репертуар руского театру в Бережанах. Саля „Сокола“. Початок точно 7·30 вечером. Білєти продає раньше торговля п. Юзичиньского і п. Гервого, а в день представленя від 6 вечером каса театру.

В суботу, дня 8 марта с. р. „Продана наречена“, комічна опера в 3 діях Ф. Сметани.

В недїлю, дня 8 марта с. р. „Маруся Богуславска“, історична драма зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк, дня 10 марта с. р. „Ревізор з Петербурга“, комедия в 5 діях М. Гоголя.

В середу, дня 11 марта с. р. „Фавст“, опера в 5 діях в 6 відслонах К. Гунода.

— Зловлене ватаги розбишаків. В Чернівцях арештувала поліция якогось Н. Романчука і Якова Кукащука, котрих підозрівають, що належать до ватаги розбашаків і злодіїв. Звернули на себе підозріне черновецкої поліциї тим, що на всї боки розкидали гроші. Третий член тої шайки, Лука Кукащук, брат Якова, утік до Росиї. Підозрівають, що та ватага ограбила податковий уряд в Калуши на 75.000 корон готівкою і поверх 22.000 кор. цінними паперами.

— Забагло ся ему горівки. Домінік Казлуцкий вкрав вчера з воза Софії Тецюк на ул. Трибунальскій шафлик капусти, вартости 4 К і хотів продати єї на Краківскій площи за дві корони. Так низька ціна зацікавила поліцияна і він арештував Казкуцкого. На поліциї признав ся він до крадежі і сказав, що ему так дуже забагло ся випити горівки, що не міг витримати і вкрав капусту, щоби єї продати і мати гроші на горівку.

— Нещасливі пригоди. На площи Галицкій укусив вчера кінь візника Станислава Броня переходячого туди Михайла Левицкого. Тяжку рану заосмотрила ему поготівля ратункова. — Гірше потерпіла дуже красна американьска акторка Кеті Парзенов, де їй в Нов. Йорці на виставі псів стала ся така пригода. Акторка зближила ся до вовчого пса росийскої раси і котїла его погладити. Пес, очевидно не увикший до таких любощів а може чимсь подразнений, кинув ся на лице акторки і в одній хвили відкусив їй ніс острими зубами.

— Убийство. Дня 14. лютого вертав Николай Беднарчик, господар з Передільниці і бувший війт з Добромиля, домів і вступив около 11 год. в ночи до коршми, де застав Олексу Мичуду, Васька Шеремету і Михайла Кріля, з котрими забавляв ся аж до пів до 3 год. рано. Коли вийшов з коршми, згадані его товариші забави убили его у віддалі яких 300 кроків від коршми. Убийників відставлено до суду.

— З житя американьских Русинів. Київска „Рада“ подає слідуючий замітний лист від свого власного кореспондента з Канади: Ми Українцї, живучи на заморскій землі в Канаді, стараємось іти за покликом нашого незабутного батька Тараса Шевченка: „І чужому научайтесь і свого не цурайтесь!“ Минувшого літа скликали ми всенародне віче до міста Вінніпеґу, на якім обговорювано ріжні, важні, народні справи, а між иншими і справу школи по фермах, де живе наш народ масами. На тім вічу вибрано депутацию, яка удалась до уряду пров. Манітоби і домагалась українсько-анґлійских учителів для наших переселенців. Уряд сеї провінциї згодив ся помогти нам і засвуван тимчасовий „україн.-анґлійский семінар“, де би наші молоді хлопці могли набути анґлійскої мови і всіх инших предметів, як математики, історії, ґеоґрафії і т. д., а крім сего і української (граматики), літератури і історії. При школї є також помешкане для учеників, де они дістають все, що потрібно їм до житя і науки. По скінченю школи, коли підуть вже вчити, мають вже виплачувати урядови свої довги за удержане. Се і так добре для нас, бо ми поки що дуже бідні, а инші народи не мають навіть такого привілею, лиш мусять вчити ся відразу на свій кошт. Крім сього для нас ще й те добре, що можемо вчити ся і своєї мови крім анґлійскої. В школї маємо тепер 30 учеників, двох родом з України, а решта з Галичини. Їм бракує укаїньских книжок та ґазет. — Т. Д. Ферлей.

— Любовна пригода Росиянки. З Мілина доносять: Перед кількома днями заїхали до одного з найперших тутешних готелів, званого „Палатним готелем“, якісь знатні пан і пані, як здавало ся, чоловік і жінка, котрі своїм виступленем звернули зараз на себе увагу. Тота пара приїхала була з Венециї, наймила цілий ряд комнат в т. зв. бельетажу, окружила ся численною службою, наймила собі екіпаж та бувала що дня на найдорожших концертах і представленях театральних. Але небавком показало ся, що то не були чоловік і жінка. Панна Савина Волполя — так назвала ся тота дама — була богатою Росиянкою, котра як богато єї землячок „от нічево делать“ — не маючи що робити, їздила по сьвіті. Коли недавно тому була в Брукселі, пізнала там молодого, елеґантного Бельґійця іменем Пе (Раі), котрому небавком віддала не лиш серце, але й часть свого значного майна. Отже пустились дальше в дорогу до Італії, щоби тут серед весняного подуву проживати щасливі дні солодкої любови.

Елеґантний жених, печаливий безнастанно о добро своєї нареченої, умів з достойною признаня зручностию, відгадувати і сповняти всї бажаня панни Савини і виробив собі у неї таке довіре, що она віддавала ему всі свої брилянти і чеки банкові. Пан — звістний поліциї межинародний дурисьвіт — удавав зразу незвичайну скромність і віддавав що вечера в присутности Росиянки єї скарби до зелїзної каси готелю, щоби їх рано знов звідтам забрати. Аж нараз сими днями несподівано закінчило ся щастє Росиянки. Пе заявив своїй нареченій, що має зійти ся зі своїм старим приятелем і длятого перед полуднем не буде у неї. Як звичайно відобрав він з каси готелю „свої“ дорогоцінности і — щез без сліду. Коли ще й по полудни его не було, Росиянка набрала підозріня і побігла до каси, але довідала ся тут лиш тілько, що стала ся жертвою хитрого манттія. В портфелю, який віддала була до каси, було кругло 230.000 лірів (корон), підчас коли брилянти представляли ще більшу вартість. Поліция кинулась тепер за втікачем на всї сторони, але доси на дармо; він щез як камінь у воду. Панна Вольполя здогадує ся, що він поїхав до Монте Карльо, щоби звідтам з якоюсь париском акторкою втечи до Америки.

Телеґрами.

Будапешт 6 марта. В справі тифу плямистого відбула ся вчера у міністра справ внутрішних конференция під проводом мін. Андрашого в цїли ухваленя заряджень що до поборюваня сеї ношести.

Білград 6 марта. Нинї рано помер тут бувший міністер просьвіти Стоян Боскович.

Мадрид 6 марта. Виїзд короля до Барцельони визначено на 10 с. м.

Мальта 6 марта. Вчера вечером відбуло ся на честь австро-угорских гостий представлене в королївскім театрі.

Гаґа 6 марта. Новий кабінет взяв назад внесене попередним предложене о ревізиї конституциї.

Петербург 6 марта. В „Нов. Врем.“ доносить Меншіков о утвореню нової націоналїстичної партиї, зложеної з осіб, котрі з яких небудь причин не хотіли прилучити ся до крайної правиці. Партия має на цїли „оборону Росиї перед „інноплеменниками“ і стреміти до привернення „віднічної сили власти“.

Париж 6 марта. Аґ. Гаваса оголошує ноту, в котрій згадує про донесенє росийских часописий о становищи росийского правительства в справі будови зелїзниць на Балканї, готового підпирати ті проекти. Нота заявляє, що може оповістити, що францускє правительство годить ся вповні на становище росийского правительства в справі зелїзниць на Балканї, бо переконане, що будова зелїзниць причинить ся дуже успішно до розвитку балканьского півострова і до поправи відносин та заведеня порядку в Македонії.

Вибори до сойму

з куриї більшої посїлости.

Тарнів. З тарнівского округа вибрані одноголосно 76 голосами: Ян Гупка, Йосиф Менціньский і Стефан Сеньковский.

Коломия. З коломийского округа вибрані послами на 46 голосуючих: др. Николай Криштофович 45 голосами і Лешок Цєньский 44 голосами.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): **6·35**, **11·03**, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, **9·20**, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·16, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).